

[Lilli Gyldenkilde]

af overarbejde på noget som helst område i dette land – at f. eks. typograferne har helt klare regler at gå efter, og det har da fungeret udmærket. Jeg er sikker på, at vi kan få nogle oplysninger frem om det, der kan belyse, at der sandelig ikke er gået nogen virksomheder nedenunder og hjem, og at man ikke er gået glip af noget arbejde på grund af, at man har indført nogle regler på dette område.

Det, der bekymrer mig ved dette lovfor-slag, hr. arbejdsminister, er, at man ikke vil gøre dette til nogle mindstekrav, for det betyder faktisk, at man kan gå ud at lave rigtig dårlige ordninger, og så kan arbejdsgiverne sige: ja men vi har lavet en ordning selv via overenskomsterne. De kan være så ringe, at de ingen effekt får. Så kan jeg dele de borgerliges tankegang om, at dette ingen effekt får. Det vil være for dårligt.

En anden ting, jeg gerne vil sige, er, at for de radikale er der ingenting, der haster. Det fremgik klart af hr. Niels Helveg Petersens indlæg. Det ved vi godt, for det har vi jo set omkring skattepolitikken, hvor man i årevis fra de radikale har banket på for at få en fradragsreform igennem, men det haster ikke. Det gælder også et dansk krav om at få nedlagt atomkraftværket i Barsebäck. Det hastede heller ikke, selv om man havde talt meget om det i valgkampen. Nu gælder det altså også begrænsning af overarbejde. Det haster ikke. Hvis jeg må have lov til at citere, hvad der ved to lejligheder er sagt fra de radikales side vedrørende et beslutningsforslag om begrænsning af overarbejde, fremsat af SF. I 1977 sagde den radikale ordfører følgende:

»Det er helt nødvendigt, at vi ikke lader noget uforsøgt i bestræbelserne for at bekæmpe arbejdsløsheden, og derfor er der også grund til, at vi behandler det foreliggende forslag seriøst og alvorligt. For kan vi finde en fornuftig løsning dækkende også det private arbejdsmarked, så er i hvert tilfælde det radikale venstre villige til at medvirke.«

Et andet citat fra den 14. marts 1979, Folketingsstidende 1978–79, sp. 8104, igen af de radikales ordfører. Jeg citerer:

»Hr. minister, det er i nødens stund, man skal kende sine venner. Debatten i dag om et positivt opklaringsarbejde vedrørende en overarbejdslovgivning har vist, at de er at finde.«

Altså, de var at finde blandt de radikale. Vi konstaterer i dag, at det er de ikke mere.

Niels Helveg Petersen (RV):

I anledning af fru Lilli Gyldenkildes sidste indlæg vil jeg tillade mig som Lloyd George engang i det engelske parlament at konstatere: min mest talentfulde modstander i debatten i dag er mine tidligere taler.

Til arbejdsministeren vil jeg gerne sige, at det, der egentlig er problemet i sagen her, er mulighederne for at skaffe erstatningsarbejds-kraft – som det hedder med et dårligt ord. Arbejdsministeren gik ind i den diskussion og sagde, at hvis ikke vi troede på, at vi kunne det, kunne vi lige så godt lade alle bestræbelserne for at føre erhvervs-politik ligge. Så er der ikke noget, der nytter, hvis ikke vi kan det. Det er fuldstændig rigtigt. Hvis ikke vi er i stand til at udforme en arbejds-markedspolitik, der meget smidigt og effektivt anviser arbejde til de arbejdsmuligheder, der er, er der ikke så forfærdelig meget af, hvad vi i øvrigt foretager os, som vil nytte noget. En smiddiggørelse, en forbedring i forhold til det nuværende af arbejds-marke-dspolitikken er en af de vigtigste forudsætninger overhovedet for at få en bedre økonomisk udvikling her i Danmark. Derfor er jeg sådan set både enig og uenig med ministeren. Det er en helt nødvendig forudsætning, men jeg er ikke enig med ministeren i, at denne forudsætning i dag er opfyldt. Vi har meget store problemer med at få vores arbejds-marke-dspolitik til at passe, og disse problemer er blevet tydeligere igennem de sidste par år.

Jeg har ikke lyst til at gå ind i diskussionen om efterløn. Jeg tror, vi endnu ved for lidt om, hvordan efterløns-virkningerne har været. Men jeg vil dog gerne pege på over for ministeren, at der er pokker til forskel. Det er selvsagt langt lettere at finde erstatningsarbejds-kraft til varigt udtrådte af arbejdslivet end at finde erstatningsarbejds-kraft i forbindelse med kortvarige overarbejdsperi-oder.

Vores arbejds-markedspolitik fungerer ikke godt nok. Vi mangler meget i at få forbedret det opsøgende, det støttende arbejde, og vi mangler også meget i at få tilpasset arbejds-formidlingen, dens arbejdsopgaver, til de enorme problemer, den høje ledighed stiller arbejdsformidlingen over for.